

opusdei.org

Vocație creștină (omilie a Sf. Josemaría despre Advent)

Sfântul Josemaría a predicat o omilie despre timpul liturgic al Adventului, adunată în volumul „E Cristos care trece”. Oferim traducerea în limba română.

19.12.2024

**Sf. Josemaría Escrivá de Balaguer -
Vocație creștină**

Omilia rostită la 2 decembrie 1951

Prima duminică din Advent

1

Începe anul liturgic, iar introitul Sfintei Liturghii ne oferă o reflecție strâns legată de începutul vieții noastre creștine: vocația pe care am primit-o. *Vias tuas, Domine, demonstra mihi, et semitas tuas edoce me* ^[1]; Doamne, arată-mi căile Tale, învață-mă cărările Tale. Îi cerem Domnului să ne călăuzească, să ne arate urmele pașilor Săi, ca să putem merge spre plinătatea poruncilor Sale, care este caritatea ^[2].

Îmi imaginez că voi, la fel ca mine, atunci când reflectați la împrejurările care au însoțit hotărârea voastră de a vă strădui să trăiți pe deplin credința, Îi mulțumiți profund Domnului și aveți convingerea sinceră – fără false smerenii – că nu există niciun merit de partea noastră. De obicei, am învățat să-L invocăm pe Dumnezeu

încă din copilărie, de pe buzele unor părinți creștini; mai târziu, profesori, colegi, cunoscuți, ne-au ajutat în nenumărate moduri să nu-L pierdem din vedere pe Isus Cristos.

Într-o zi – nu vreau să generalizez, deschide-ți inima înaintea Domnului și spune-I povestea ta – poate că un prieten, un creștin obișnuit ca și tine, ți-a deschis un orizont profund și nou, dar în același timp la fel de vechi ca Evanghelia. Ți-a sugerat posibilitatea de a te angaja serios în urmarea lui Cristos, devenind un apostol al apostolilor. Poate că atunci ți-ai pierdut liniștea și nu ai regăsit-o, transformată în pace, până când, cu libertate deplină, pentru că așa ai vrut, – și acesta este motivul cel mai supranatural – I-ai răspuns „da” lui Dumnezeu. Și astfel a venit bucuria, puternică, constantă, care dispare doar atunci când te îndepărtezi de El.

Nu-mi place să vorbesc despre aleși sau privilegiați. Dar Cristos este cel care vorbește, cel care alege. Este limbajul Scripturii: *elegit nos in ipso ante mundi constitutionem*– spune Sfântul Paul – *ut essemus sancti* ^[3]. Ne-a ales, de dinainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți. Știu că acest adevăr nu te umple de mândrie și nici nu te face să te consideri superior altor oameni. Această alegere, rădăcina chemării, trebuie să fie fundamentul umilinței tale. Oare se ridică vreun monument pentru pensulele unui mare pictor? Ele au fost folosite pentru a crea capodopere, dar meritul îi aparține artistului. Noi, creștinii, suntem doar instrumente ale Creatorului lumii, ale Răscumpărătorului tuturor oamenilor.

2

Apostolii, oameni obișnuiți

Pentru mine este încurajator să reflectez la un episod relatat pas cu pas în paginile Evangheliei: vocația primilor doisprezece apostoli. Să medităm cu atenție la acest moment, rugându-i pe acești sfinți martori ai Domnului să ne învețe să-L urmăm pe Cristos așa cum L-au urmat ei.

Acești primi apostoli – pentru care simt o mare devoțiune și afecțiune – erau, după criteriile omenești, oameni de rând. În ceea ce privește statutul social, cu excepția lui Matei, care probabil câștiga bine și a renunțat la tot când Isus i-a cerut acest lucru, ceilalți erau pescari: trăiau de pe o zi pe alta, muncind noaptea ca să-și câștige existența.

Însă statutul social contează cel mai puțin. Nu erau instruiți, nici deosebit de inteligenți, cel puțin în ceea ce privește realitățile supranaturale. Chiar și exemplele și comparațiile cele mai simple li se păreau de

neînțeles, așa că mergeau la
Învățător să le ceară explicații:
Domine, edissere nobis parabolam ^[4] –
„Doamne, explică-ne parabola”. Când
Isus, folosind o imagine, face aluzie
la aluatul fariseilor, ei înțeleg că le
reproșă faptul că nu cumpăraseră
pâine ^[5].

Săraci și neștiutori. Și nici măcar
simpli sau lipsiți de complicații. În
limitele lor, erau oameni ambițioși.
Adesea se certau despre cine va fi cel
mai mare, atunci când – după
gândirea lor – Cristos avea să
stabilească pe pământ împărăția
definitivă a lui Israel. Se certau și se
aprindeau chiar în acel moment
sublim în care Isus era pe punctul de
a Se jertfi pentru omenire, în
intimitatea Cinei de Taină ^[6].

Credință? Foarte puțină. O spune
însuși Isus Cristos ^[7]. L-au văzut
înviind morți, vindecând tot felul de
boli, înmulțind pâinile și peștii,

liniștind furtunile, alungând demonii. Sfântul Petru, ales să fie capul lor, este singurul care știe să răspundă prompt: *Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu* ^[8]. Însă este o credință pe care o interpretează după propria înțelegere, motiv pentru care își permite să-L mustre pe Isus, încercând să-L oprească să Se jertfească pentru răscumpărarea oamenilor. Iar Isus trebuie să-i răspundă: *Pleacă de la Mine, Satano, mă scandalizezi, pentru că tu nu înțelegi lucrurile lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor* ^[9]. „Petru gândea omenește”, comentează Sfântul Ioan Gură de Aur, și concluziona că „toate acestea – Patimile și Moartea – erau nevrednice de Cristos, de neacceptat. De aceea Isus îl corectează și îi spune: *Nu, suferința nu este nevrednică de Mine; tu o judeci astfel pentru că gândești cu idei carnale, omenești*” ^[10].

Acești oameni de puțină credință, au excelat poate în iubirea lor pentru Cristos? Fără îndoială că Îl iubeau, cel puțin în vorbe. Uneori erau cuprinși de un entuziasm nestăpânit: *Să mergem și să murim cu El* ^[11]. Dar, în momentul adevărului vor fugi cu toții, cu excepția lui Ioan, care I-a arătat o iubire adevărată, prin fapte. Doar acest adolescent, cel mai tânăr dintre apostoli, rămâne lângă Cruce. Ceilalți nu au simțit acea iubire mai puternică decât moartea ^[12].

Aceștia au fost ucenicii aleși de Domnul. Așa îi alege Cristos; așa se arătau ei înainte ca, plini de Duhul Sfânt, să devină stâlpi ai Bisericii ^[13]. Sunt oameni obișnuiți, cu defecte, cu slăbiciuni, cu vorbe mai multe decât fapte. Și totuși, Isus îi cheamă să devină pescari de oameni ^[14], corăscumpărători, administratori ai harului lui Dumnezeu.

Ceva asemănător ni s-a întâmplat și nouă. Fără mari dificultăți, am putea găsi, în familia noastră, printre prietenii și colegii noștri – ca să nu mai vorbim de vastul orizont al lumii – atâția alți oameni mai vrednici decât noi să primească chemarea lui Cristos: oameni mai simpli, mai înțelepți, mai influenți, mai importanți, mai recunoscători, mai generoși.

Eu, când mă gândesc la aceste lucruri, simt rușine. Dar, în același timp, îmi dau seama că logica noastră omenească nu este suficientă pentru a înțelege realitățile harului. Dumnezeu alege adesea instrumente fragile, pentru ca să fie limpede că lucrarea este a Sa. Sfântul Paul își evocă vocația cu profundă emoție: *La urmă, mi s-a arătat și mie, ca unuia născut înainte de vreme, căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli, și nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am persecutat Biserica lui*

Dumnezeu ^[15]. Astfel scrie Saul din Tars, un om cu o personalitate și un dinamism pe care istoria doar le-a amplificat.

Fără să fi avut vreun merit din partea noastră, vă spuneam: la temelia vocației noastre se află cunoașterea propriei mizerii, conștiința că lumina care ne pătrunde sufletul – credința –, iubirea cu care iubim – caritatea – și dorința care ne susține – speranța – sunt toate daruri gratuite ale lui Dumnezeu. De aceea, a nu crește în smerenie înseamnă a pierde din vedere scopul alegerii divine: *ut essemus sancti*, sfințenia personală.

Pornind din această smerenie, putem înțelege întreaga minune a chemării divine. Mâna lui Cristos ne-a cules dintr-un lan de grâu: Semănătorul strânge în palma Sa rănită un pumn de boabe. Sângele lui Cristos îmbibă această sămânță, o înmoaie. Apoi,

Domnul aruncă grâul în aer, ca, murind, el să devină viață, iar, scufundându-se în pământ, să fie în stare să se înmulțească în spice de aur.

4

Este timpul să ne trezim

Epistola Sfintei Liturghii ne amintește că trebuie să ne asumăm responsabilitatea apostolatului cu un spirit nou, cu hotărâre, rămânând treji. *Este timpul să ne trezim din letargie, căci mântuirea noastră este acum mai aproape decât atunci când am primit credința. Noaptea se apropie de sfârșit, iar ziua avansează. Așadar, să lepădăm lucrările întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii* ^[16].

O să-mi spuneți că nu este ușor – și aveți dreptate. Dușmanii omului, care sunt și dușmanii sfințeniei sale, încearcă să zădărnicească această

viață nouă, această îmbrăcare cu spiritul lui Cristos. Nu găsesc o enumerare mai potrivită a obstacolelor în calea fidelității creștine decât cea oferită de Sfântul Ioan: *concupiscentia carnis, concupiscentia oculorum et superbia vitae*^[17]. „Tot ceea ce este în lume se rezumă la pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții”.

5

Pofta trupului nu înseamnă doar tendința dezordonată a simțurilor în general, nici dorința sexuală, care trebuie să fie ordonată și care, în sine, nu este rea, căci reprezintă o realitate umană nobilă și care se poate sfinți. Vedeți, așadar, de ce nu vorbesc niciodată despre „necurăție”, ci despre puritate, pentru că tuturor ni se adresează cuvintele lui Cristos: „Fericiți cei curați cu inima, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu”^[18]. Prin vocația divină, unii sunt chemați să

trăiască această puritate în căsătorie, iar alții, renunțând la iubirile omenești, pentru a răspunde exclusiv și cu pasiune iubirii lui Dumnezeu. Nici unii, nici ceilalți nu trebuie să fie sclavi ai senzualității, ci stăpâni ai propriului trup și ai propriei inimi, pentru a putea să le ofere, cu generozitate jertfelnică, celorlalți.

Atunci când vorbesc despre virtutea curăției, obișnuiesc să-i adaug calificativul „sfântă”. Sfânta curăție nu este sentimentul trufaș al celui care se crede pur și neîntinat, ci conștiința că avem picioare de lut ^[19], chiar dacă harul lui Dumnezeu ne izbăvește, zi de zi, din cursele vrăjmașului. Consider o deformare a creștinismului insistența unora de a scrie sau predica aproape exclusiv despre acest subiect, uitând de alte virtuți esențiale pentru creștin și, în general, pentru conviețuirea armonioasă între oameni.

Sfânta curăție nu este nici singura, nici principala virtute creștină, dar este indispensabilă pentru a persevera în efortul zilnic de sfințire. Fără ea, devine imposibilă dedicarea la apostolat. Puritatea este rodul iubirii prin care I-am dăruit Domnului sufletul și trupul, puterile și simțurile noastre. Nu este o negație, ci o afirmare plină de bucurie.

Spuneam că pofta trupului nu se reduce doar la dezordinea senzualității, ci se manifestă și prin comoditate, prin lipsa de entuziasm, care ne împinge să căutăm ceea ce este mai ușor, mai plăcut, calea ce pare mai scurtă – chiar și cu prețul de a ceda în fidelitatea față de Dumnezeu.

A ne comporta astfel ar însemna să ne abandonăm necondiționat stăpânirii uneia dintre acele legi împotriva cărora ne avertizează

Sfântul Paul: *Atunci când vreau să fac binele, mă confrunt cu o lege care mă face să constat că răul este alături de mine. Îmi găsesc bucuria în legea lui Dumnezeu, după omul lăuntric, dar văd o altă lege în mădularele mele, care se împotrivesc legii minții mele și mă face rob al legii păcatului (...). Infelix ego homo! – „O, nenorocit om ce sunt!” Cine mă va elibera de acest trup al morții?* ^[20]. Ascultați răspunsul Apostolului: *Harul lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru* ^[21].

Putem și trebuie să luptăm împotriva poftei trupesti, pentru că harul Domnului ne este oferit mereu, dacă rămânem smeriți.

6

Celălalt dușman, scrie Sfântul Ioan, este pofta ochilor, o lăcomie profundă care ne face să apreciem doar ceea ce putem atinge. Sunt ochii care rămân fixați pe lucrurile

pământești, dar și ochii care, din acest motiv, nu mai știu să vadă realitățile supranaturale. Astfel, putem folosi expresia din Sfânta Scriptură pentru a ne referi atât la dorința nestăpânită după bunuri materiale, cât și la acea deformare a privirii care ne face să interpretăm tot ce ne înconjoară – oamenii, circumstanțele vieții și vremurilor noastre – doar prin prisma unei viziuni strict omenești. Ochii sufletului se întunecă, iar rațiunea ajunge să se creadă autosuficientă, capabilă să înțeleagă totul fără Dumnezeu. Este o ispită subtilă, care se ascunde sub demnitatea inteligenței, darul pe care Tatăl nostru Dumnezeu l-a oferit omului pentru ca acesta să-L cunoască și să-L iubească în mod liber.

Prinsă în această capcană, inteligența umană se pune în centrul universului, reluând vechea iluzie: *veți fi asemenea lui Dumnezeu* ^[22].

Plină de iubire de sine, întoarce spatele iubirii lui Dumnezeu, iar viața noastră ajunge astfel să fie predată necondiționat în mâinile celui de-al treilea dușman: trufia vieții.

Nu este vorba doar despre gânduri trecătoare de vanitate sau egoism, ci despre o îngâmfare generală, o autosuficiență păguboasă. Să nu ne amăgim: aceasta este cea mai gravă dintre rele, rădăcina tuturor rătăcirilor. Lupta împotriva mândriei trebuie să fie constantă, căci nu întâmplător s-a spus sugestiv că această patimă moare abia în ziua următoare după moartea fiecărui om. Este trufia fariseului, pe care Dumnezeu refuză să-l îndreptățească, pentru că în el găsește o barieră de autosuficiență. Este aroganța care duce la disprețul semenilor, la dominarea și maltratarea lor, căci *unde este*

mândrie, acolo sunt și ofensă și dezonoare ^[23].

7

Milostivirea lui Dumnezeu

Astăzi începe timpul Adventului și este bine că am reflectat la vicleniile acestor dușmani ai sufletului: tulburarea dezordonată a senzualității și superficialitatea ușuratică; rătăcirea rațiunii care se ridică împotriva Domnului; prezumția arogantă, care sterilizează iubirea față de Dumnezeu și față de creaturi. Toate aceste stări ale sufletului sunt adevărate obstacole, iar puterea lor de tulburare este considerabilă. De aceea, liturgia ne îndeamnă să cerem mila divină: *Către Tine, Doamne, îmi înalț sufletul; în Tine nădăjduiesc; să nu fiu făcut de rușine, nici să se bucure de mine vrăjmașii mei* ^[24], ne-am rugat la introit. Iar în antifonul ofertoriului

vom repeta: *Nădăduiesc în Tine, să nu fiu dezamăgit!*

Acum, când se apropie timpul mântuirii, ne mângâie să auzim de pe buzele Sfântului Paul că, *după ce Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și-a arătat bunătatea și iubirea față de oameni, El ne-a mântuit, nu prin faptele de dreptate pe care le-am fi făcut noi, ci din milostivirea Sa* ^[25].

Dacă veți parcurge Sfânta Scriptură, veți întâlni mereu prezența milostivirii lui Dumnezeu: *ea umple pământul* ^[26], *se revarsă asupra tuturor fiilor Săi, „super omnem carnem”* ^[27]; *ne înconjoară* ^[28], *merge înaintea noastră* ^[29], *se înmulțește ca să ne ajute* ^[30] și *este confirmată* ^[31]. Dumnezeu, care are grijă de noi ca un Tată iubitor, ne privește prin milostivirea Sa ^[32]: o milostivire *blândă* ^[33], *frumoasă precum un nor de ploaie* ^[34].

Isus Cristos rezumă și sintetizează toată această istorie a milostivirii divine: *Fericiți cei milostivi, căci ei vor dobândi milostivire* ^[35]. Și cu altă ocazie: *Fiți milostivi, precum Tatăl vostru ceresc este milostiv* ^[36]. Rămân adânc întipărite în memorie, dintre atâtea scene ale Evangheliei, mila față de femeia adulteră, parabola fiului risipitor, cea a oii pierdute, a datornicului iertat sau învierea fiului văduvei din Nain ^[37]. Câte motive de dreptate s-ar putea invoca pentru a explica acest mare miracol! A murit unicul fiu al acelei văduve sărace, cel care dădea sens vieții ei și care putea să-i fie sprijin la bătrânețe. Însă Cristos nu face minunea din dreptate, ci din compasiune, fiind profund mișcat de suferința umană.

Câtă încredere ar trebui să ne inspire compasiunea Domnului! *Va striga către Mine și Eu îl voi asculta, pentru că sunt milostiv* ^[38]. Este o invitație și o promisiune pe care El nu va înceta

să o împlinească. *Să ne apropiem, așadar, cu încredere de tronul harului, ca să dobândim milostivire și ajutor la timpul potrivit* ^[39]. Vrajmașii sfințirii noastre nu vor putea nimic, pentru că mila lui Dumnezeu ne precede; iar dacă – din vina noastră și din slăbiciunea noastră – cădem, Domnul ne ridică și ne sprijină.

„Învățaseși să eviți nepăsarea, să alungi aroganța, să dobândești evlavie, să nu fii captiv al preocupărilor lumești și să nu preferi cele trecătoare celor veșnice. Dar, cum slăbiciunea umană nu poate pași ferm într-o lume alunecoasă, Bunul Doctor ți-a oferit și remedii împotriva rătăcirii, iar Judecătorul milostiv nu ți-a refuzat niciodată speranța iertării” ^[40].

8

Răspunsul omului

În acest climat al milostivirii lui Dumnezeu se desfășoară viața

creștinului. Acesta este cadrul efortului său pentru a se purta ca un fiu al Tatălui. Care sunt principalele mijloace pentru ca această vocație să se întărească? Astăzi îți voi arăta două, care sunt ca niște axe vii ale conduitei creștine: viața interioară și formarea doctrinară, adică o cunoaștere profundă a credinței noastre.

Viața interioară, înainte de toate: cât de puțini mai înțeleg acest lucru! Când aud vorbindu-se despre viața interioară, unii își imaginează întunericul templului sau atmosfera închisă din anumite sacristii. De mai bine de un sfert de secol spun fără încetare că nu este vorba despre asta. Vorbesc despre viața interioară a creștinilor obișnuiți, care sunt în mod normal pe stradă, în aer liber; și care, pe stradă, la serviciu, în familie și în timpul lor liber, rămân cu gândul la Isus toată ziua. Iar ce altceva este aceasta dacă nu o viață

de rugăciune continuă? Nu e adevărat că ai simțit și tu nevoia să fii un suflet de rugăciune, să ai o relație cu Dumnezeu care să te conducă spre îndumnezeire? Aceasta este credința creștină, iar sufletele de rugăciune au înțeles-o întotdeauna astfel: „Omul devine Dumnezeu”, scrie Clement Alexandrinul, „pentru că voiește același lucru pe care îl voiește Dumnezeu” ^[41].

La început, va fi dificil; trebuie să faci un efort pentru a te întoarce către Domnul și a-I mulțumi pentru mila Sa părintească, concretă și personală față de tine. Încetul cu încetul, iubirea lui Dumnezeu începe să fie simțită – chiar dacă nu este vorba despre sentimente – asemenea unei lovituri adânci în suflet. Este Cristos cel care te urmărește cu iubire: „Iată, stau la ușă și bat” ^[42]. Cum merge viața ta de rugăciune? Nu simți uneori, în timpul zilei, dorința de a vorbi mai liniștit cu El? Nu-I spui

niciodată: „Îți voi povesti mai târziu; vom vorbi mai pe îndelete despre asta”?

În momentele dedicate în mod expres acestui dialog cu Domnul, inima se deschide, voința se întărește, iar inteligența – ajutată de har – ajunge să pătrundă realitățile umane prin lumina celor supranaturale. Din aceasta vor izvorî întotdeauna hotărâri clare, practice: să-ți îmbunătățești comportamentul, să te porți cu iubire sinceră față de toți oamenii, să te dedici cu toată ființa – cu pasiunea unui bun sportiv – acestei lupte creștine pentru iubire și pace.

Rugăciunea devine continuă, asemenea bătăilor inimii, asemenea pulsului. Fără această prezență constantă a lui Dumnezeu, nu poate exista viață contemplativă; iar fără viață contemplativă, munca pentru Cristos are puțin folos, căci „în zadar

se ostenesc cei care construiesc dacă Domnul nu zidește casa” ^[43].

9

Sarea mortificării

Pentru a se sfinți, creștinul obișnuit – care nu este călugăr și care nu se retrage din lume, pentru că lumea este locul întâlnirii sale cu Cristos – nu are nevoie de un veșmânt exterior sau de semne distinctive. Semnele sale sunt lăuntrice: prezența constantă a lui Dumnezeu și spiritul de mortificare. De fapt, acestea sunt una și aceeași realitate, pentru că mortificarea nu este altceva decât rugăciunea simțurilor.

Vocația creștină este o vocație de sacrificiu, de penitență, de ispășire. Trebuie să reparăm pentru păcatele noastre – de câte ori nu ne-am întors fața ca să nu-L vedem pe Dumnezeu! – și pentru păcatele întregii omeniri. Trebuie să-L urmăm îndeaproape pe

Cristos: „Purtăm totdeauna în trupul nostru omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” ^[44]. Drumul nostru este un drum al jertfirii și, în această renunțare, vom găsi *gaudium cum pace*: bucuria și pacea.

Noi nu privim lumea cu o expresie tristă. Poate fără să vrea, unii biografi ai sfinților, care au căutat cu orice preț să descopere lucruri extraordinare în slujitorii lui Dumnezeu, chiar din primele momente ale vieții lor, au făcut un deserviciu catehezei. Ne povestesc, despre unii dintre ei, că în copilăria lor nu plângeau sau că, din spirit de mortificare, nu sugeau vinerea... Tu și cu mine ne-am născut plângând, așa cum e legea firii; și ne-am agățat de sânul mamei noastre fără nicio preocupare pentru Postul Mare sau pentru zilele de penitență.

Acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, am învățat să descoperim, în mijlocul unei zile ce pare mereu la fel, „spatium verae poenitentiae”, un timp de adevărată penitență; și în aceste clipe ne facem hotărâri de emendatio vitae, de îmbunătățire a vieții noastre. Aceasta este calea pentru a ne pregăti să primim harul și inspirațiile Duhului Sfânt în sufletul nostru. Și cu acest har – repet – vine gaudium cum pace: bucuria, pacea și perseverența pe acest drum [45].

Mortificarea este sarea vieții noastre. Iar cea mai bună mortificare este aceea care luptă – în detalii mici, pe parcursul întregii zile – împotriva poftei trupului, a poftei ochilor și a trufiei vieții. Sunt mortificări care nu-i mortifică pe ceilalți, care ne fac mai delicați, mai înțelegători și mai deschiși față de toți. Nu vei fi mortificat dacă ești susceptibil, dacă te preocupi doar de propriul tău

egoism, dacă îi strivești pe ceilalți, dacă nu știi să renunți la ceea ce este de prisos și, uneori, chiar la ceea ce este necesar; dacă te întristezi atunci când lucrurile nu ies așa cum le-ai planificat. În schimb, ești mortificat dacă știi să te faci totul pentru toți, ca să-i câștigi pe toți ^[46].

10

Credința și inteligența

Viața de rugăciune și de penitență, împreună cu conștiința filiației noastre divine, ne transformă în creștini profund evlavioși, asemenea unor copii mici înaintea lui Dumnezeu. Pietatea este virtutea fiilor; iar pentru ca un fiu să se abandoneze în brațele tatălui său, el trebuie să fie și să se simtă mic, dependent și nevoiaș. Am meditat adesea la această viață a copilăriei spirituale, care nu contrazice tăria interioară, pentru că ea cere o voință puternică, o maturitate bine

întemeiată și un caracter ferm, dar plin de deschidere.

Să fim așadar evlavioși precum copiii: dar nu ignoranți, pentru că fiecare dintre noi trebuie să se străduiască, pe măsura capacităților sale, în studiul serios și riguros al credinței; iar acest studiu este teologia. Pioșenie de copii, așadar, dar cu doctrină sigură de teologi.

Dorința de a dobândi această știință teologică – doctrina creștină solidă și sănătoasă – este motivată, în primul rând, de dorința sinceră de a-L cunoaște și iubi pe Dumnezeu. În același timp, ea reprezintă și consecința preocupării naturale a sufletului credincios de a ajunge la înțelegerea cea mai profundă a acestei lumi, care este opera Creatorului. Cu o monotonie obositoare, unii încearcă să readucă în discuție o presupusă incompatibilitate între credință și

știință, între inteligența umană și Revelația divină. Această incompatibilitate iese la iveală – și doar în aparență – atunci când nu se înțeleg corect termenii reali ai problemei.

Dacă lumea a ieșit din mâinile lui Dumnezeu, dacă El l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa ^[47] și i-a oferit o scânteie din lumina Sa, munca inteligenței trebuie – chiar dacă uneori cu un efort considerabil – să descopere sensul divin pe care toate lucrurile îl au în mod natural. Iar cu lumina credinței, percepem și sensul lor supranatural, cel care izvorăște din ridicarea noastră la ordinea harului. Nu putem accepta teama de știință, pentru că orice cercetare, dacă este într-adevăr științifică, tinde spre adevăr. Iar Cristos a spus: „Ego sum veritas” ^[48] – Eu sunt Adevărul.

Creștinul trebuie să aibă foame de cunoaștere. De la studiul celor mai abstracte discipline până la deprinderea meșteșugurilor, totul poate și trebuie să ducă la Dumnezeu. Pentru că nu există sarcină omenească ce nu poate fi sfințită, devenind astfel un prilej pentru propria noastră sfințire și o ocazie de a colabora cu Dumnezeu pentru sfințirea celor din jurul nostru. Lumina urmașilor lui Isus Cristos nu trebuie să rămână ascunsă în vale, ci să strălucească în vârful muntelui, pentru ca „oamenii să vadă faptele voastre bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” ^[49].

A lucra astfel este rugăciune. A studia astfel este rugăciune. A cerceta astfel este rugăciune. Nu ne abatem niciodată de la același adevăr: totul este rugăciune, totul poate și trebuie să ne conducă la Dumnezeu, alimentând dialogul

continuu cu El, de dimineața până seara. Orice muncă onestă poate fi rugăciune; iar orice muncă ce devine rugăciune, este apostolat. În felul acesta, sufletul se întărește într-o unitate de viață simplă și puternică.

11

Speranța Adventului

Nu voiam să vă spun mai multe în această primă duminică a Adventului, când începem să numărăm zilele care ne apropie de Nașterea Mântuitorului. Am reflectat asupra realității vocației creștine: cum Domnul ne-a încredințat misiunea de a conduce sufletele către sfințenie, de a le apropia de El, de a le uni cu Biserica și de a extinde Împărăția lui Dumnezeu în inimile tuturor. Domnul dorește să fim dedicați, credincioși, plini de delicatețe și iubire. Ne vrea sfinți, cu totul ai Lui.

Pe de o parte, se află mândria, senzualitatea, plictiseala și egoismul; pe de alta, iubirea, dăruirea, mila, smerenia, sacrificiul și bucuria. Trebuie să alegi. Ai fost chemat la o viață de credință, speranță și caritate. Nu poți rămâne deoparte, închis într-o izolare mediocră.

Odată, am văzut un vultur închis într-o cușcă de fier. Era murdar, pe jumătate jumulit, iar în gheare ținea o bucată de leș. Atunci m-am gândit ce s-ar întâmpla cu mine dacă aș abandona vocația pe care am primit-o de la Dumnezeu. Mi-a fost milă de acel animal singuratic, încătușat, care fusese creat să urce până sus și să se holbeze la soare. Noi suntem chemați să ne ridicăm spre înălțimile smerite ale iubirii lui Dumnezeu, ale slujirii tuturor oamenilor. Dar pentru a face acest lucru, trebuie ca în sufletul nostru să nu existe niciun colț ascuns în care soarele lui Isus Cristos să nu poată pătrunde.

Trebuie să alungăm toate grijile care ne îndepărtează de El. Astfel, Cristos va fi în mintea ta, Cristos pe buzele tale, Cristos în inima ta, Cristos în faptele tale. Întreaga viață – inima și faptele, mintea și cuvintele – trebuie să fie plină de Dumnezeu.

„Deschideți-vă ochii și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie” ^[50], am citit în Evanghelie. Timpul Adventului este timpul speranței. Întregul peisaj al vocației noastre creștine – această unitate de viață care are ca nerv prezența lui Dumnezeu, Tatăl nostru – poate și trebuie să devină o realitate zilnică.

Să cerem acest lucru împreună Maicii Domnului, imaginându-ne cum și-a petrecut ea acele luni, așteptând nașterea Fiului său. Iar Maica Domnului, Sfânta Maria, te va face *alter Christus, ipse Christus*: un alt Cristos, însuși Cristos!

[1] Ps 24,4.

[2] Cf. Mt 22,37; Mc 12,30; Lc 10, 27.

[3] Ef 1,4.

[4] Mt 13,36.

[5] Cf. Mt 16,6-7.

[6] Cf. Lc 22,24-27.

[7] Cfr. Mt 14,31; 16,8; 17,19; 21,21.

[8] Mt 16,16.

[9] Mt 16,23.

[10] Sf. Ioan Gură de Aur, *In Matthaeum homiliae*, 54, 4 (PG 58, 537).

[11] In 11,16.

[12] Ct 8,6.

[13] Cf. Gal 2,9.

[14] Mt 4,19.

[15] 1 Cor 15,8-9.

[16] Rm 13,11-12.

[17] 1 In 2,16.

[18] Mt 5,8.

[19] Dn 2,33.

[20] Rm 7,21-24.

[21] Rm 7,25.

[22] Gn 3,5.

[23] Pr 11,2.

[24] Ps 24,1-2.

[25] Tit 3,5.

[26] Ps 32,5.

[27] Sir 18,12.

[28] Ps 31,10.

[29] Ps 58,11.

[30] Ps 33,8.

[31] Ps 116,2.

[32] Ps 24,7.

[33] Ps 108,21.

[34] Sir 35,26.

[35] Mt 5,7.

[36] Lc 6,36.

[37] Lc 7,11-17.

[38] Ex 22,27.

[39] Evr 4,16.

[40] Sf. Ambrozie, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, 7 (PL 15, 1540).

[41] Clement Alexandrinul,
Paedagogus, 3, 1, 1, 5 (PG 8, 556).

[42] Ap 3,20.

[43] Cf. Ps 126,1.

[44] 2 Cor 4,10.

[45] *Gaudium cum pace, emendationem vitae, spatium verae poenitentiae, gratiam et consolationem Sancti Spiritus, perseverantiam in bonis operibus, tribuat nobis omnipotens et misericors Dominus. Amen (Breviario Romano, rugăciune pregătitoare pentru Sfânta Liturghie).*

[46] 1 Cor 9,22.

[47] Gn 1,26.

[48] In 14,6.

[49] Mt 5,16.

[50] Lc 21,28.

.....

crestina-omilie-a-sf-josemaria-despre-
advent/ (26.03.2025)